

[Gregersen.]

krævet, man kan jo se, at blot det at stille en Forespørgsel til Justitsministeren er nok til at rejse den Debat, som det ærede Medlem har ønsket at fremkalde. Den har han faaet i fuldt Maal og har faaet den allerede to Dage efter, at Forespørgselen er stillet. Saa det reelle Grundlag for Demonstrationen ved jeg saamænd ikke, om jeg kan anerkende. Derimod forbavser det en noget, naar det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch staar op her og siger, at det kun er for at lave Agitation. Ja, hvem har opfundet Demonstrationerne, og har de nogen Sinde været brugt til andet end netop at lave Agitation? Det er selvfølgelig ogsaa det, Kommunerne ønsker — i første Række at lave Agitation for deres egne Sager. Og det er der ingen Grund til at være forarget over, navnlig ikke for dem, som har indført Skikken her i Landet.

Jeg finder rent saglig, at der er al mulig Grund for de arbejdsløse til at rette en Henvendelse til Rigsdagen. Spørgsmaalet er blot, hvordan den skal komme. Jeg mener, at de har Ret til, og at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ret til at gøre opmærksom paa den urette Fordeling af Samfundsgoderne, der er her i Landet, en økonomisk Uret, der efter min Mening raaber til Himmelen. Og hvis der ud af denne Debat og ud af en Demonstration herude, som jeg ikke skulde have noget imod, skulde kunne komme dette, at Rigsdagen ikke blot fortsatte med det, som den højtærede Socialminister i sin Tid kaldte storstilet Lappeskrædderi, men virkelig satte ind paa en økonomisk Omordning af vort Samfund, saa skulde ingen hilse med større Glæde den Debat, der er rejst her i Dag, end Retsforbundet.

Jeg mener altsaa, at vi maa tage det Standpunkt, at for saa vidt det kommunistiske Forslag til Paastand paa Overgang til Dagsordenen kommer først til Afstemning, stemmer vi for den, og kommer de Konservatives, saa stemmer vi for den, men kommer Socialdemokraternes, saa maa vi undlade at stemme. Det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Pürschel havde, var et klart, men urigtigt Standpunkt, det var dette at sætte Kommunerne uden for gældende Lov i Danmark. Hvis det ikke gjaldt det kommunistiske Parti, vilde det ærede Medlem værne om den forfatningsmæssige Ret til at forsamles og henvende sig til Rigsdagen. Jeg kan derfor godt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller stod op og gjorde det fornuftige, nemlig at stille et Forslag til Dagsorden,

der giver ogsaa de arbejdsløse Ret til at henvende sig til Rigsdagen.

Thomas Pedersen: Man kunde sige meget ondt om det ærede Medlem Hr. Pürschel, men man kan ikke frakende det ærede Medlem, at han udtrykker sine Tanker paa en klar og utvetydig Maade. Saaledes gjorde det ærede Medlem det ogsaa her i Dag. Det ærede Medlem sagde, at naturligvis skulde Forfatningen værnes, og den skulde værnes paa den Maade, at alle Folk, der var skabt i det ærede Medlems Skikkelse, skulde have alle mulige Rettigheder i dette Land. (*Afbrydelse:* Sagde han det?). Det sagde det ærede Medlem, om end med lidt andre Ord. Det ærede Medlem sagde, at de Folk, der kom som forfatningstro Venner ved et Bondetog, skulde naturligvis have Ret til at demonstrere, de skulde have Ret til at samles paa Pladser, hvor det ellers er forbudt det gemene Folk at samles, og man maa antagelig regne med, at den samme Ret tilkommer forfatningstro Personer af K. U.-Slagsen. Den Udlægning, jeg gav af det ærede Medlems Ord, er altsaa ikke anderledes, end at den fuldt ud dækker det centrale i Ordene. Men de forfatningsmæssige Rettigheder skal ikke paa nogen som helst Maade værnes, hvis der kommer nogle Mennesker, der ikke ligner det ærede Medlem i Sind og Skind. Hvis det er de arbejdsløse, der kommer, saa gælder det ikke, at de kan paaberaabe sig Mødefrihed og Ret til at samles paa Steder, hvor der ellers ikke i Almindelighed plejer at blive holdt Møde. Og hvorfor har disse Mennesker nu ikke Tilladelse til det? Jo, de stiller nemlig Krav, der ikke passer Det konservative Parti. De har den Frækhed at stille Krav, som de besiddende Klasser i dette Land gaar imod, og Det konservative Parti ønsker ikke at se disse fattige Mennesker i deres Pjalter møde op her uden for den lovgivende Forsamlings Hus og præsentere sig og stille de Krav, som de nu mener er fuldt ud retfærdige. Derfor kommer Det konservative Folkeparti i Dag og siger: Selvfølgelig har de arbejdsløse jo nogen Ret til at stille Krav, men de maa paa ingen Maade komme herop og stille Krav, nej, den eneste Maade, hvorpaa disse Menneskers forfatningsmæssige Rettigheder kan komme til Udtryk, er, at de sender deres Krav med Posten, de maa bruge Postvæsenet til en Fremsendelse til Rigsdagen, man ønsker ikke at se disse Mennesker selv. Og den socialdemokratiske Paastand paa Overgang til Dagsordenen siger jo heller ikke andet, de to Dagsordener er i og for sig ganske ens, hvorimod den